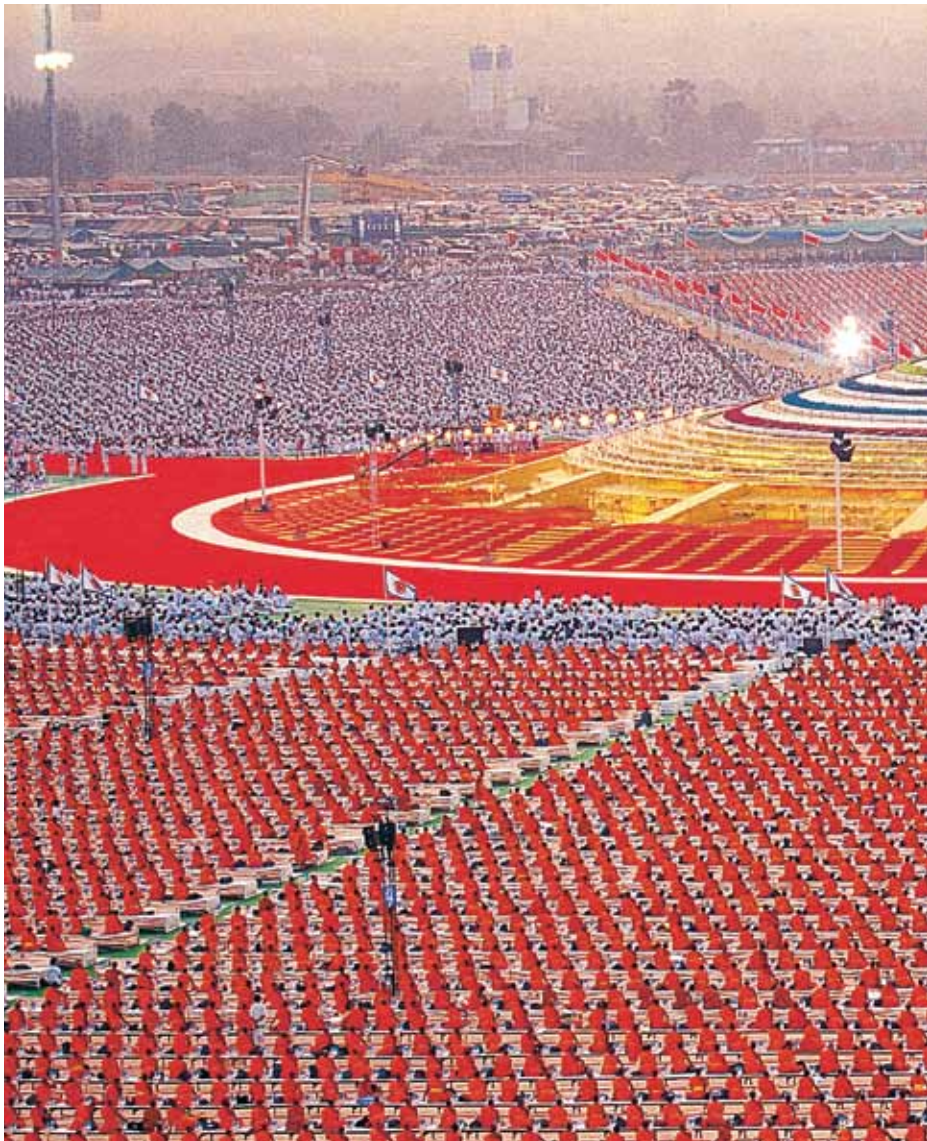

อภิบุขามหารัตนอุบาสิกา จันทร ขนนกยูง

วันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ ฌ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

พิธีสลายร่างคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕

วันอังคารที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

การให้อิโรวาทปีนี้คงจะให้ยาวไม่ได้ เพราะว่าแดดแรง และจะมีการถ่ายรูปกันต่อ คงพูดได้แค่สั้น ๆ เฉพาะเรื่องหลัก ๆ สองเรื่อง ก่อนอื่นหลวงพ่อดองขอภัยในอาการที่นังอย่างนี้ เพราะสุขภาพไม่อำนวยที่จะนังคุงเข่า นังกระหย่งเท้า พับเพียบ หรือนังสมาธิในทำสมาธิบารมีไม่ได้เลย เพราะสุขภาพมันเป็นอย่างนี้ แต่โดยรวมแล้วก็ดีขึ้น

มหาปวารณา มหาสมบัติ

เรื่องหลัก ๆ ก็คือ การทำมหาปวารณา ซึ่งก็ได้ให้อิโรวาทคล้าย ๆ กันกับทุกปี จะมีแตกต่างก็ข้อปลีกย่อย เพื่อเตือนให้ทุกรูปได้ระลึกถึงความสำคัญของการทำปวารณาซึ่งกันและกัน

ทำไมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะต้องกำหนดเอาวันสุดท้ายของพรรษามาทำมหาปวารณา เหตุผลหลักใหญ่ของพระองค์ก็คือหลังจากออกพรรษา กรานกฐินกันเรียบร้อยแล้ว ต่างจะต้องแยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งดังที่ได้ตั้งใจมาบวช ในการทำพระนิพพานให้แจ้งนั้นสำหรับผู้มีบารมีแก่ ๆ ก็จะสอนตัวเองได้ แต่ถ้าผู้มีบารมีที่อินทรีย์ยังอ่อนบางครั้งที่สอนตัวเองได้ บางครั้งก็สอนตัวเองไม่ได้ มักจะตามใจกิเลสที่บังคับในตัวอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นจะต้องมีกัลยาณมิตรคอยแนะนำตักเตือนเพื่อน

สธรรมิกให้อยู่ในลู่ จะได้ไม่หลุดออกจากลู่และเป้าหมายที่ตั้งใจ
เอาไว้คือทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะนี่คือเป้าหมายหลักของ
การบวช

สำหรับผู้ที่ยินทรีย์อ่อนที่บางครั้งสอนตัวเองได้บางครั้งสอน
ตัวเองไม่ได้ ก็จำเป็นจะต้องมีผู้อื่นมาช่วยสอน การที่จะรับฟังคำแนะนำ
ดักเตือนจากเพื่อนสธรรมิกนี้ ไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะที่ภูมิมานะ
ในตัวมันบังคับอยู่ตลอดเวลา หรือพูดง่าย ๆ คือ ความดื้อในตัว
ของเรามันมีอยู่ เพราะฉะนั้นใครจะมาดักเตือนก็มักจะชุ่นมัว น้อยใจ
บ้าง ผูกโกรธกันบ้าง เวลาทำสมาธิใจก็ฟุ้งซ่าน หรือทำกิจอะไรก็ตาม
ใจจะไม่ตั้งมั่น

เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการปวารณากันว่า ถ้าใครได้เห็น ได้ยิน
หรือสงสัยว่าข้าพเจ้าหากทำไม่ถูกต้องตามธรรมวินัย ชักจะออกนอก
ลู่นอกทางของพระและเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งแล้ว ให้
ดักเตือนได้ แล้วก็คิดว่า การเตือนนั้นเป็นการชี้ชุมทรัพย์ เหมือน
มอบสมบัติใหญ่ให้เรา เพราะฉะนั้น แทนที่เราจะโกรธ ก็ควรจะขอบคุณ
ที่เขาช่วยชี้แนะดักเตือนข้อบกพร่องของเรา แต่ว่าบางครั้งคำแนะนำ
ดักเตือนนั้น อาจจะถูกบ้าง ผิดบ้าง เพราะว่าถ้าเห็นก็ไม่มีปัญหา อาจจะ
ถูกมากกว่าผิด แต่ถ้าได้ยินมา หรือสงสัย คือ ดูอากัปภิกิริยาท่าทางแล้ว
น่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันก็มีถูกมีผิด

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราควรจะทำในกรณีที่เขาแนะนำแล้วมันไม่เป็นอย่างนั้น เพราะสิ่งที่เห็นกับสิ่งที่จริงมันไม่ตรงกัน หรือสิ่งที่ได้ยินกับสิ่งที่จริงไม่ตรงกัน หรือสิ่งที่เขาสงสัยกับสิ่งที่เราเป็นไม่ตรงกัน เราก็ต้องให้อภัยเขา โกรธไปก็ทุกซอกทุกไป ถ้าโกรธที่เขาแนะนำเรา ทั้ง ๆ ที่เราก็ไม่ผิดและก็ได้เป็นอย่างนั้น ความขุ่นมัวทำให้เราเสียโอกาสที่จะทำให้ใจใส ใจหยุด ใจนิ่ง แล้วแถมหนักกลับมาปรุงแต่งคิดฟุ้งซ่านไปอีก ใจยังไม่ตั้งมั่น เป้าหมายที่จะไปพระนิพพานก็ยิ่งห่างไกล เพราะใจมันไม่นิ่ง

เพราะฉะนั้น เราควรจะเปลี่ยนความคิดที่ขุ่นมัวนั้นให้เป็นประโยชน์เหมือนเปลี่ยนขยะให้เป็นปุ๋ย ไม่ว่าเขาจะแนะนำถูกหรือผิด เมื่อมาถึงเราแล้วดีทั้งนั้น ถ้าถูกก็ขอบคุณเขา ไม่ถูกก็ให้อภัย เรื่องมันก็จะจบลงแค่นั้น แต่จะมีอันสับสนคือ ใจจะสลาย ใจสลายนี้แหละเป็นใจที่ใกล้พระนิพพาน เพราะมันจะไม่ฟุ้งซ่านไปตามล่ำว่า ใครจะไปบอกไปฟ้อง ซึ่งทำให้เสียเวลา และใจขุ่นมัวด้วย เพราะไปสงสัยคนโน้นคนนี้ แต่เดิมเจอหน้าแล้วยิ้มให้กัน แต่ตอนตามล่าชักสงสัย ยิ้มไม่ออก ดูหน้าไปที่ละรูป รูปนี้มั่ง รูปโน้นมั่ง ใจมันก็ไม่หยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมาพิจารณา และไม่ใช่พิจารณาธรรมดาเรียกว่า มหาพิจารณา

มหา แปลว่า ยิ่งใหญ่ การพิจารณานี้เป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญอย่างยิ่งเพราะทำให้เราไปถึงนิพพาน เพราะเหตุนี้พระพุทธเจ้าจึงให้

ริ้วขบวนอัญเชิญเรือนทองคุณยายอาจารย์ฯ

มีการปวารณาซึ่งกันและกันในวันสิ้นสุดการอยู่จำพรรษา และบัดนี้เราก็ได้ปวารณากันแล้ว อย่าให้มันเป็นแค่ธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบทอดกันมายาวนาน ๒,๕๐๐ กว่าปี

หลวงพ่อยากจะให้เห็นว่า การปวารณาเป็นสิ่งที่จริงจัง และมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อชีวิตของเรา ในฐานะเราเป็นนักบวชผู้มีใจแน่วแน่ที่จะแก้ไขตัวเองให้บริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่พระนิพพานได้

เทคนิคในการชี้ขุมทรัพย์

สำหรับผู้ที่จะแนะนำเขา จะต้องสังเกตดูตัวเราก่อนว่า เราปรารถนาดีกับเขาจริงหรือไม่ ไม่ใช่ว่าพอปวารณากันเสร็จแล้วคิดว่าพระพุทธเจ้าให้โอกาสไปเตือนเพื่อนสหธรรมิกแล้ว จริงไม่จริงก็ไม่รู้ เราลุยก่อนเลย อย่างนี้ไม่ถูก ต้องดูว่าเราจะเตือนเขาด้วยความหวังดี ด้วยรักและห่วงใยใช่หรือไม่ ถ้าจริง ก็ดูข้อถัดไป

ดูจังหวะ เวลา โอกาส ที่เพื่อนสหธรรมิกใจเขาพร้อม ความพร้อมดูตอนไหน คือตอนคุยกันกำลังเพลิน ๆ นั้นแหละ กำลังสบายอกสบายใจ ก็เอาจังหวะนั้น เหมือนนกมวยก็ดูจังหวะจะต้อย เสือก็ต้องดูจังหวะจ้องตะครุบเหยื่อ เราก็ดูจังหวะที่จะชี้ช่องทาง จังหวะนี้ดีก็แนะนำไป

ข้อถัดมา ถ้อยคำที่จะใช้แนะนำเป็นสิ่งที่สำคัญ ไม่น่าเชื่อว่า ก-ส ก็เรียนมา ไวยากรณ์ก็เรียน การผูกประโยคก็เรียน แต่การปล่อย ใจของประโยคคำพูดนี้ เราไม่ค่อยได้เรียน ยากนะลูกนะ ต้องศึกษา เราจำเป็นต้องเป็นนักอักษรศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีถ้อยคำเหลือเฟือเพื่อ พูดไปแล้วเขารับฟังด้วยความปิติยินดี ขอขอบคุณเราเสียอีก แล้วแถมมอบความรักยกกำลังสองคืนมาด้วย เราจำเป็นต้องเป็น มหาบัณฑิตนักปราชญ์ทางอักษรศาสตร์ พูดได้กับพูดเป็นนี่มัน ไม่เหมือนกันนะ นักแคว้นขุนทองพูดได้ตามที่สอน แต่มันพูดไม่เป็น มันพูดได้แค่นั้นนะ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเป็นพระ เป็นหัวใจของโลกและจักรวาล ยิ่งสำคัญ จะพูดอะไรออกไปครั้งหนึ่งต้องคำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟัง ด้วย ทั้ง ๆ ที่เรารักและห่วงใยปรารถนาดีที่จะแนะนำเพื่อนสพรหมิก ให้อยู่ในร่องในรอยในลู่ และไปสู่เป้าหมายปลายทางโดยปลอดภัย และมีชัยชนะก็ตาม นี่ก็เป็นสิ่งที่ต้องฝึกฝน เพราะหลวงพ่อมักจะได้ยิน บ่อย ๆ ว่า จะแนะนำอะไรกันมักมีปัญหากันทั้งนั้น สัมที่ปวารณา กัน เอาไว้ เห็นทุกปี ทุกที่ ทุกที่ ทุกวัน

ปีนี้ให้เป็นปีแรกของชีวิตนักบวช ให้มหาปวารณาปีนี้เป็นมหา ปวารณาดังที่หลวงพ่อบริการให้ความหมายมาเบื้องต้น เพื่อประโยชน์ของ ตัวเราเอง เมื่อเราได้รับประโยชน์แล้ว มีคนคอยปกป้องผองภัยให้

เราอยู่ในกรอบของธรรมวินัย พอเราได้เข้าถึงธรรมภายใน มันก็จะ
เป็นประโยชน์ต่อโลกโดยทางอ้อม คือ เราก็จะนำสิ่งที่เราได้รู้ได้เห็น
นี้ไปแนะนำสั่งสอนกันต่อไป ทำหน้าที่ของพระให้สมบูรณ์

พระพุทธศาสนาจะดำรงอยู่คู่โลกต่อไปก็เพราะเหตุนี้ คือ การ
แนะนำสั่งสอนของพระสู่ชาวโลก จากประสบการณ์ภายในที่ตัวได้เข้า
ถึงจริง นี่ความสำคัญของวันมหาปวารณา เพราะฉะนั้นอย่าทำแค่เป็น
เพียงธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ให้เป็นข้อวัตรปฏิบัติสำหรับที่จะนำไปใช้ในการ
สร้างบารมีของเรา

เพราะฉะนั้น ต่อจากนี้ไปเราจะตักเตือนกันอย่างไร ก็ให้ทำ
อย่างที่หลวงพ่อบุญมาทั้งหมด ทบพวนกันให้ดี แล้วรอยยิ้มจะปรากฏ

บนใบหน้าของลูกหลวงพ่อกุ๊ก กุ๊ก รูป ที่มาอยู่ร่วมกันด้วยบุญบันดาล
จิตใจจะสดใสเบิกบานกันทุกรูปเลย จนกระทั่งเป็นหมู่คณะแรกที่
หมู่คณะอื่นจะต้องดูเป็นต้นแบบ เพื่อที่จะดำเนินรอยตาม

ต้นบุญต้นแบบที่ดี

ตอนนี้เริ่มมีหมู่คณะอื่นที่สนใจหมู่คณะของเราเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
เขาตั้งความหวังเอาไว้ว่า หมู่คณะวัดพระธรรมกายนั้น คือ สดมภ์หรือ
เสาหลักแห่งพระพุทธศาสนาที่จะรักษาปกป้องและขยายสืบทอดต่อไป
อย่างไม่มีวันสิ้นสุด เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์และเทวา ยิ่งเขามอง
เราอย่างนี้ มันก็จะยิ่งกดดันให้เราต้องรีบกวาดล้างตัวของเราเองให้เป็น
ที่ตั้งแห่งศรัทธา และความเลื่อมใสจนกระทั่งเขานำไปปฏิบัติกันต่อ ๆ

มยุรนาวากาศอัญเชิญเรือนทองคุณยายอาจารย์ฯ

ไปทั่วสังฆมณฑล เราก็ไม่ได้คิดว่า เราดีที่สุดในชีวิต แต่ว่าเราดีกว่าเดิม ก่อนที่เราจะบวชมาหน่อยหนึ่ง และกำลังพัฒนากันไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้น ลูกหลวงพ่หรือสมาชิกวัดพระธรรมกายไปที่ไหน จะตกเป็นเป้าสายตาทั้งพระทั้งฆราวาสที่เขามองเราอยู่ โดยที่เราไม่ได้รับรู้ตัวเลย เสียงสะท้อนกลับมาที่หลวงพ่อก็ทำให้มีกำลังใจมานิดหนึ่งว่า พอเห็นแล้วนี่มาจากวัดพระธรรมกายแน่เลย ดูการวางรองเท้า ดูการนุ่งห่ม ดูอากัปกิริยาอาการต่าง ๆ ฟังแล้วก็ชื่นใจขึ้นมาหน่อยหนึ่ง แต่ว่าภายในจริง ๆ แล้วยังหลวม มันยังไม่แน่นอย่างที่เรอยากจะเป็น และเขาก็อยากจะทำให้เราเป็น นี่ต้องปรับปรุงกัน นี่เรื่องหนึ่ง

เตรียมงานสลายร่างคุณยายอาจารย์ฯ

เรื่องที่สองก็คือ เรื่องงานสลายร่างคุณยายอาจารย์ฯ ของเรา ซึ่งหลวงพ่อก็ได้กำหนดเอาไว้อาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕ นับจากนี้ไปอีก ๔ เดือน จะเป็นวันสลายร่างของคุณยายอาจารย์ฯ งานนี้หลวงพ่อก็อยากให้ป็นงานที่สมบูรณ์ที่สุดในทุกด้าน และเป็นต้นบุญต้นแบบของชาวโลกได้ เนื่องจากว่า งานนี้เราได้ไปอาราธนาพระถึง ๓๐,๐๐๐ วัด แล้วยังอาราธนาพระภิกษุต่างประเทศอีกหลายประเทศ รวมทั้งศูนย์ภาคี ย.พ.ส.ล. ที่เราได้เป็นสมาชิกอยู่ เขาส่งตัวแทนจากต่างประเทศมาร่วมงานกับเรา มาร่วมงานก็คือการมาดูงานเรา และเป็นการให้เกียรติคุณยายของเรา พร้อมทั้งมาเป็นเพื่อนาบุญให้กับ

เจ้าภาพสาธุชนทั้งหลายที่เขาได้มาทำบุญในวันนั้น แล้วก็ถวายบุญนี้
แต่คุณยายอาจารย์ฯ

งานนี้เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ เพราะถ้าไม่มีคุณยายก็ไม่มีวัดพระ
ธรรมกาย ไม่มีการรวมกันของผู้มีบุญ โดยเฉพาะตัวของเราจะ
ไม่มีโอกาสสามารถรวมกันเลย จะไม่มีการรวมกันของพระสังฆาธิการ
ทั่วประเทศ เจ้าอาวาสทุกวัดทั่วประเทศ จะไม่มีการขยายงานพระศาสนา
ไปต่างประเทศทั่วโลก

นี่ยังไม่ได้พูดถึงสิ่งที่เรายังมองไม่เห็น คือ งานที่เหนือธรรมชาติ
เหนือกฎเกณฑ์ เหนือความเข้าใจของบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลาย แม้
นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายในทางพระพุทธศาสนาและชาวโลกก็ยังไม่
เข้าใจงานที่ลึก ๆ ที่ยังไม่ได้นำมากล่าว แต่พวกเราคุ้นกันอยู่แล้ว คือ
งานปราบมาร ที่ท่านได้ทุ่มชีวิตเป็นเดิมพัน กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน
๖ ชั่วโมง อยู่ในสมรภูมิที่เต็มไปด้วยลูกกระเบิดจากเครื่องบินที่ทั้ง
กันลงมา ความอดอยากขาดแคลนอาหารเครื่องอุปโภคบริโภค
ในสงครามโลก ครั้งที่ ๒ ที่ผ่านมา ช้ำแล้วช้ำเล่าเป็นปี ๆ จนกระทั่ง
ได้รับการยอมรับยกย่องจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวพอกน้ำ
ภาษีเจริญว่า “เป็นหนึ่งในไม่มีสอง”

เราเป็นอยู่ได้ในปัจจุบันนี้ นอกจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวพอกน้ำ ภาษีเจริญแล้ว คุณยายอาจารย์

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ของเราที่แหละเป็นผู้ที่อยู่ดูแลเลี้ยงดูให้เราได้อยู่เป็นสุข มีสัพปาเย
ทั้ง ๔ ครบถ้วนบริบูรณ์ ให้เราได้ประพฤติปฏิบัติธรรมได้เต็มที่
เพราะฉะนั้นท่านมีพระคุณต่อเรามาก ซึ่งเมื่อไรที่ใจเราสงบ พบ
พระธรรมกาย เราจะเข้าใจในสิ่งที่หลวงพ่อบอกในวันนี้ยิ่งกว่านี้อีก
หลายร้อยหลายพันเท่า

ด้วยเหตุนี้หลวงพ่อก็อยากจะให้ลูกทุกรูป พระภิกษุ สามเณร
อุบาสก อุบาสิกา เจ้าภาพ โดยเฉพาะในองค์กรของเราร่วมมือกัน
โดยรวมใจให้เป็นหนึ่งเดียวกันมุ่งทำงานนี้ให้บรรลุเป้าหมาย ให้
สำเร็จเป็นอัศจรรย์

ในงานนี้ หลวงพ่อจำเป็นต้องเสียสละความเป็นแชมป์เปรียญ
ธรรมเอก ๕ ปีติดต่อกันออกไป คือ ปีนี้จะเว้น ๑ ปี ได้เรียกลูกมหา
ทั้งหลายที่เขาต้องสอบประโยค ๗, ๘, ๙ มารวมประชุมกันว่า ลูก
เอ๋ย งานนี้งานใหญ่งานสำคัญวันการสอบเปรียญธรรมสักปีหนึ่ง
เถอะ เพราะงานของคุณยายมีครั้งเดียว แต่การสอบเปรียญธรรม
มีอีกหลายครั้ง แม้เราจะสูญเสียแชมป์เปรียญธรรมเอก แต่หลวงพ่อบอก
เชื่อว่า ลูกพระลูกเณรที่สอบเปรียญธรรมตั้งแต่ ๑ - ๖ ก็คงจะรับ
ภาระตรงนั้นไปแทน หมายความว่า จะต้องขยันเรียนให้เป็นพิเศษ
เพื่อที่จะรักษาแชมป์คะแนนรวมเอาไว้ คือ แชมป์คะแนนรวมของ
ประเทศต้องรักษา สูญเสียแชมป์เปรียญธรรมเอกไม่เป็นไร แต่จะ

เรียกว่า สูญเสียแชมป์โดยตรงก็ได้ เรียกว่าปีนี้ยอมสละแชมป์สักปีหนึ่ง เพราะว่าไม่ได้ลงสนาม

ไม่ลงสนามแล้วไปไหน ก็เรียกลูกพระมหาทั้งหลายมารวมประชุมกันว่า เรามีเวลาจำกัดจากนี้ไป ๔ เดือนเท่านั้น อย่างนี้ว่า มันนาน เราจะต้องไปนิมนต์พระสมภารทุกรูป ซึ่งบางท่านเป็นเจ้าคณะภาค จังหวัด อำเภอ ตำบล แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเจ้าอาวาสในแต่ละวัด แถมยังมีสำนักสงฆ์ มีที่พักสงฆ์อีกเยอะแยะ มันยังไม่เคยมีใครทำมาก่อนเลยตั้งแต่สร้างชาติ นี่เป็นงานใหญ่ เราจะต้องไปให้ถึงตัวท่าน ให้ถึงใจท่าน เพื่อจะได้ให้ถึงเป้าที่ตั้งเอาไว้ คือ นิมนต์มาให้หมดให้ครบ

งานนี้จะเป็นการรวมประชุมสงฆ์ทั่วประเทศในระดับเจ้าอาวาสเป็นครั้งแรกตั้งแต่สร้างชาติมา เพื่อให้ท่านมาเป็นเกียรติและมาเป็นเอื้อนาบุญให้กับคุณยายของเราและสาธุชนทั้งหลาย ตลอดจนกระทั่งเป็นพลังหมู่ที่ทำให้เกิดพลังใจ เกิดแรงบันดาลใจแก่พระต่างประเทศ ชาวพุทธต่างประเทศที่มากขึ้นในวันนั้น ซึ่งมีตั้งแต่ระดับพระสังฆราชของหลาย ๆ ประเทศที่มากขึ้น และแรงบันดาลใจนี้จะกลับไปสู่ประเทศของท่าน เพื่อที่จะไปปรับปรุงพระพุทธศาสนาในประเทศของท่านให้ดีขึ้น แข็งแรงขึ้น เพราะตอนนี้มันอ่อนแอลงไปเรื่อย ๆ ซึ่งเรายอมไม่ได้

ดังนั้น เมื่อเวลามีจำกัดอย่างนี้ ลูกมหาหลวงพ่อกุรูปที่จะ
สอบเปรียญธรรมเอก จึงจำเป็นต้องสละการสอบในคราวนี้ยกไป
ปีหน้า เพื่อไปทำความคุ้นเคยกับท่าน ให้ท่านเกิดความรัก ความ
เอ็นดู ความเข้าใจและมาร่วมงานด้วยความปิติใจ สัมครใจ เต็มใจ
มีความสุขที่ได้มา และได้บอกย่า ๆ ต่อ ๆ กันไปว่า ลูกมหาต้อง
ไปหลายครั้งนะ อย่างน้อยก็ ๔ ครั้ง เพราะว่าสิ่งที่เราทำนี้ มันเป็น
สิ่งใหม่ ไม่เคยเกิดขึ้นเลย ผู้ที่เข้าใจก็ไม่มีปัญหา ผู้ที่ไม่อยากจะเข้าใจ
ก็มี ถ้าเราไปแค่ครั้งเดียวอาจจะไม่บรรลุเป้าหมายได้ จึงจำเป็นต้อง
ไปหลายครั้ง เพราะฉะนั้นการไปในครั้งนี้ ต้องไปให้ถึงตัว ถึงใจ
และให้เข้าเป้า

เราจะตกเป็นเป้าเขาก่อน ก่อนที่จะไปถึงเป้าที่เราต้องการ คือ
ตกเป็นเป้าสายตาของเจ้าอาวาสพระณรินวัดที่เราไปถึงนั่นแหละ
ตั้งแต่ยังไม่ได้คุยกันเลย ตั้งแต่เห็นหน้าเรา เห็นการแต่งตัว อากัปกริยา
จนกระทั่งเห็นการถอดรองเท้า เข้าไปหาท่าน กราบท่าน พูตคุย
กับท่าน ซึ่งมันมีขั้นตอน แล้วก็ยื่นหนังสือที่หลวงพ่อบันทึกด้วยมือ
ของตัวเอง ๓๐,๐๐๐ ฉบับไปนิมนต์ท่าน

ให้นำกลั่นกลืนศีลธรรมไป แต่กลั่นอย่างอื่นอย่าเอาไป นี่ก็บอกไว้
ซึ่งลูกพระลูกเณรก็หัวเราะกัน แต่นั่นก็คือเรื่องจริง คือ เอาแต่กลั่นศีล
กลั่นธรรมของเราไป กลั่นตัว กลั่นปาก กลั่นอะไรต่าง ๆ ที่ไม่ค่อยน่า

พึงปรารถนา อย่าเอาไป ให้มันสะอาดกาย สะอาดใจ สะอาดอารมณ์
อากัปกิริยา ให้มีสมณสัญญาอยู่ตลอดเวลา เอาสิ่งนี้ไป เอาต้นแบบ
ที่แท้จริงไปกราบท่าน ไปอาราธนาท่าน

ซึ่งลูกพระมหาทั้งหลายก็ยินดีกันทุกรูปที่จะไปทำหน้าที่ตรงนี้
ให้สมบูรณ์ ก็เป็นความปิติยินดีของหลวงพ่อก็คือแต่ธรรมาศัยหลวงพ่อนั้น
เมื่อจำงานแล้วต้องตามจี๊ จี้เพื่อจะได้จอยกัน ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวจะไป
จวกกันซะ ต้องตามจี๊ นี่ฝ่ายรุกเขาไปกันอย่างนี้นะ

ส่วนฝ่ายรับ ฝ่ายปฏิสันถารก็เป็นเรื่องที่สำคัญ เมื่อไปนิมนต์
มาได้แล้ว หากต้อนรับท่านไม่ดีมันหึ่งไปทั่วโลกนะ ทั่วประเทศ
๓๐,๐๐๐ วัด ต่างประเทศอีกเยอะแยะ ถ้าเราต้อนรับท่านไม่ดีตั้งแต่
เดินเข้าประตูวัดมา จราจรทำได้สมบูรณ์ไหม ตรงไหนเป็นที่ควรจอด
ตรงไหนไม่ควรจอด ศึกษากันดีแล้วหรือยัง ลงจากรถจะต้อนรับกัน
อย่างไรได้ศึกษาได้ฝึกฝนกันเต็มที่แล้วยัง หรือแค่จำงานแต่ไม่ได้
จ้งาน สถานที่ในการรองรับเพราะบางท่านอาจจะมาก่อนแล้วมา
นอนพักค้าง เราเตรียมพร้อมหรือยัง สถานที่นอน ห้องน้ำห้องทำ
อาหาร เราพร้อมหรือยัง

หลวงพ่อก็ได้รับจดหมายจากพระสังฆาธิการ จากงานวันที่ ๕
สิงหาคมที่ผ่านมา อ่านแล้วก็ชื่นใจในคำแนะนำของท่าน ไม่ใช่คำชม
ของท่านนะ คำแนะนำที่มีประโยชน์ เช่น ห้องน้ำไม่ควรมิกลิ้น

ควรจะเข้าอย่างมีระบบระเบียบ และท่านแนะนำกันเองว่า ไม่ควรจะให้มีพระมาสู่บพหรี ควรจะมีวิธีแนะนำ

ฝ่ายรับ ฝ่ายปฏิสันถารก็ต้องติดตามงานนี้ให้ดี ฝ่ายสถานที่ไปดูแลให้ดีทุกซอกทุกมุมเลย อย่าให้มีที่ติได้ ให้มันสะอาดทุกจุดปราศจากกลิ่นด้วย ให้เรียบร้อยดูสวยงาม กลับไปท่านจะได้ชื่นใจแล้วก็ยังสรุปมาเป็นเปอร์เซ็นต์ อาหารให้เท่านี้เปอร์เซ็นต์ ห้องน้ำให้เท่านี้เปอร์เซ็นต์ การต้อนรับให้เท่านี้เปอร์เซ็นต์ สรุปลงมาเลย ฟังดูแล้วก็ชื่นใจ เพราะฉะนั้นงานนี้งานใหญ่

ส่วนโต๊ะที่ต้อนรับท่าน แต่เดิมเราไปเข้าโต๊ะจีนมา แล้วก็เรียกโต๊ะจีนกันตลอด หลวงพ่อเข้าใจว่า พอพูดถึงโต๊ะจีนหมายถึงต้องมีอาหารจีนอยู่บนโต๊ะ แล้วก็ลงมือขบฉันกัน แต่กลายเป็นว่ามี ๒ ประเภท โต๊ะจีนไว้ฉันกับโต๊ะจีนไว้คุย โต๊ะจีนไว้คุยอยู่ข้างบน โต๊ะจีนไว้ฉันอยู่ชั้นหนึ่ง ก็เลยมาคิดใหม่ว่า เราจะไม่เรียกโต๊ะจีนแล้ว เรียก “โต๊ะกลม” แล้วก็ดีไซน์แบบเอง ทำเองดีกว่าโต๊ะจีนที่เขาสืบสายวัฒนธรรมมาเป็นพันปี ของเขาแยกเป็นสองชั้น คือ ข้างบนกับขาข้างล่างกว่าจะสวมกว่าจะเก็บก็ลำบาก

ออกแบบโต๊ะกลมพับได้ พับแล้วสูงหนาแค่ ๔ เซนติเมตร ส่วนโต๊ะวางอาหารก็ออกแบบสั่งทำไว้แล้ว พับเก็บได้ความหนา ๗ เซนติเมตร วางเรียงกันเป็นลำดับ เวลายกย้ายใช้โฟลคลิฟท์เลียบเข้าไปเลย

เอามาถึงก็วาง นอกจากประหยัดเงินแล้วยังประหยัดเวลาและ
อารมณ์ด้วย

ผ้าปูโต๊ะเราก็ดีไซน์แบบใหม่สวยงาม ด้วยโถโอชามสั่งทำ
เป็นพิเศษ เพราะแต่ละท่านที่มาไม่ใช่ธรรมดา เป็นผู้รักษาพระศาสนา
รักษาพุทธบริษัททั้งหลายทั่วประเทศ เพราะฉะนั้นถ้วยชามที่จะใส่
อาหารก็ดีไซน์ใหม่หมด และแต่ละถ้วยชามก็จะมีข้อความอยู่ในถ้วย
ชามด้วย จะได้หยิบถูก สมมติว่า เป็นถ้วยใส่น้ำปลา เอา ไปหยิบถ้วย
หยุดมาซิ จะได้หยิบถูก และเวลาท่านฉันไปก็จะได้เพลิดเพลินกับถ้อยคำ
เช่น “พระอุปัชฌาย์สอนว่า ให้ทำพระนิพพานให้แจ้ง” หรือ “หยุดเป็น
ตัวสำเร็จ” หรือ “เราจะรวมกัน หรือ เราจะแยกกันทำ” ฉันไปอ่านไป
เพลิน ขึ้นอกขึ้นใจ “พระแท้ดีกว่าพระเก๊” เอา ไปหยิบจาน “พระแท้”
มาซิ มันจะได้หยิบถูก นี่เตรียมการกันถึงขนาดนี้นะ

เรื่องอาหารหวานคาวก็คัดกันสุด ๆ ไปเลย ปลอดสารพิษ ทำ
อย่างสุดฝีมือ แล้วก็ฝ่ายปฏิสันถารยังเสนอหลวงพ่อกว่า จะมีอุปัชฌาก
แก้วกับสามเณรแก้วมาคอยอุปัชฌาก เวลาเข้าออกก็ต้องเอามาฝึกซ้อม
กันก่อน อุปัชฌากแก้วเป็นพระวาสนบางทีเขาไม่ค่อยมีเวลาให้เรา จึง
มีโครงการบวชสามเณรแก้วเอามาฝึก แต่กลัวเขาจะสับสนจึงกำหนด
อายุไว้ไม่ให้เกิน ๓๕ เดี่ยวเห็นหลวงตามาอุปัชฌากเข้า พระบนโต๊ะ
ยกมือไหว้ เอามาบวชมาฝึกซ้อมกันก่อน จะต้องกราบเรียนพระเดช
พระคุณหลวงพ่อตัดชีโวท่านเป็นประธานปฏิสันถาร แต่งานท่านเยอะ

ท่านก็มอบให้ท่านธัมมวิบุโลรับภาระอันนี้ไป ก็จะถือโอกาสพูดตอน
นี้เลยว่า จ่ายแล้วต้องจี จี้ให้จอยกัน แต่อย่าไปจวกกันก่อนเดี๋ยวจะ
เจิงนะ ให้มันเจิงแจ้วเลยงานนี้ ผึกซ้อมการเข้าออกให้ดี ผึกซ้อมว่าเรา
จะประเคนกันอย่างไร พูดอย่างไร จะอะไรอย่างไรรี่ คิดว่าคงจะเข้าใจ
เกี่ยวกับเรื่องการปฏิสังขาร

รวมทั้งได้จัดเทศิน (เทศอนกิริต) ในเฟสสองชั้นหนึ่งของสภา
ธรรมกายสากล ซึ่งจะเชิญชวนญาติโยมในวันอาทิตย์ต้นเดือนพฤศจิกายน
มาร่วมเทศน์หนึ่ง เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการที่จะรองรับพระ
ผู้ใหญ่ที่ท่านจะมาร่วมงานกันในวันของคุณยาย

การออกแบบดวงประทีปที่จุดไฟแก้ว ซึ่งไฟแก้วจะมีทุกจุดเลย
ทั้งพระอาคันตุกะที่มารับและรับนิมนต์มาหนึ่ง ด้านหลังเก้าอี้ท่าน
ก็จะมีที่จุดไฟแก้ว แล้วก็พระเจ้าอาวาสที่นิมนต์มาก็มีที่จุดไฟแก้ว จุด
พร้อม ๆ กันกับสาธุชนทั้งหลายเมื่อหลวงพ่อบุญญาณ นี่การเตรียม
การกันมาอย่างนี้

งานนี้จะสำเร็จไปได้ต้องอาศัยกำลังลูกทุกรูปต้องช่วยกัน จะอยู่
หน่วยไหน แผนกไหน ให้ร่วมมือร่วมใจกัน ช่วยทำงานนี้ให้สำเร็จให้ได้
เป็นอัศจรรย์ จะได้เป็นบุญเป็นความปิติและภาคภูมิใจยามที่เราตาม
ระลึกย้อนหลังว่า เราได้ตอบแทนพระคุณคุณยายอาจารย์อย่างสุดใจ
สุดชีวิต สุดกำลังของเรา นี่ก็แล้วเราก็จะได้มีปิติ เราทำที่ท่านแต่ได้ที

เรา คือ ได้บุญ ได้บารมี ได้ความดี ได้ความชื่นใจ ได้ความภาคภูมิใจ ได้เป็นต้นบุญต้นแบบทั้งไว้เป็นมรดกโลก หลังจากละโลกไปแล้วไปพูด ไปคุย ไปยิ้มกันอยู่บนสวรรค์จะได้มีความปิติยินดี มีแต่ได้กับได้ ไม่ใช่ ได้แล้วเสีย ได้และได้อย่างเดียวสำหรับงานนี้

เพราะฉะนั้น ลูกทุกรูปที่ไต่ยินได้ฟังแล้วไปช่วยกันทำงานนี้ ให้ดี ที่เป็นพระอาจารย์ออกเดินสายก็ระมัดระวังกายให้ดี วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ เดินทางก็ให้ปลอดภัย แล้วก็ชักชวนญาติโยมให้เกิดกำลังใจที่จะมาร่วมงาน แล้วก็สอนญาติโยมด้วยว่า มาถึงแล้วควรจะทำอย่างไร ถึงจะถูกต้อง ถึงจะได้บุญเยอะ ๆ กลับบ้านไปแล้วมีความสุขมาก ๆ นี่ ก็เป็นหน้าที่ของพระอาจารย์ที่ออกเดินสาย

ส่วนกองกลางก็ดูให้ดีกว่า มีอะไรบ้างที่เราดูแล้วไม่ให้มันขาดตกบกพร่องต้องทันทีเลย แก้ไขปัญหาก็ช่วยกัน แล้วอย่าลืมนะวังถ้อยคำที่ไม่มีประโยชน์ กระแนะกระเหน็บกันบ้าง กระทบกระถังกัน หรือล้อเล่นกันในยามที่เขาไม่พร้อมที่จะล้อเล่น เพราะบางทีเหนื่อยบ้าง ง่วงบ้าง หิวบ้าง หรืออารมณ์ค้างจากที่อื่นมาบ้าง บางทีเราไม่รู้นี่ เพราะฉะนั้นอย่าไปล้อกันนะลูกนะ เพราะเขาไม่พร้อม ฉะนั้นนี่ให้ทำด้วยความสุขและสนุกสนานกับการสร้างบารมี

และท้ายที่สุดนี้หลวงพ่อก็ขออนุโมทนาบุญกับลูกทุกรูป ที่ได้ถวายปัจจัยมาร่วมบุญ รวมทั้งลูกพระลูกเณรที่ได้รับรางวัลเป็นต้นบุญต้นแบบ

ด้านการศึกษาและสมณสัญญา นั้งธรรมะปฏิบัติเป็นทีม และความตั้งใจ
จริงที่จะทิ้งชีวิตเป็นเดิมพันในการที่จะทำงานของยายให้สำเร็จเป็น
อัศจรรย์ ให้บุญทั้งหมดนี้จากพระนิพพาน พระตันธาดุดันธรรม หลวงพ่อ
วัดปากน้ำ คุณยายอาจารย์ มหาคณาจารย์ ศีลขันธ์ เนกขัมมะ ปัญญา
วิริยะ ชันดี สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี ที่ลูกทุกรูปได้สั่งสม
อบรมมาตั้งแต่ปฐมชาติที่ได้เกิดลงมาเป็นมนุษย์ปรามมารทุกชาติเรื่อยมา
กระทั่งถึงวินาทีนี้ มีบารมีมากมายกายกองนับเป็นอสงไขยไม่ถ้วน
จึงมารวมกันอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ลูกพระลูกเณร
ทุกรูปให้สะอาดบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ วิบัติบาปศกดิ์สิทธิ์
วิบากกรรม ทุกข์โศกโรคภัยสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ อย่าได้มากล้ำกราย ให้หมด
หายสูญไปให้หมด ให้เต็มเปี่ยมไปด้วยบุญด้วยบารมี จะพูดจาแนะนำ
สั่งสอนใคร ก็ขอให้ถูกอกถูกใจมนุษย์ทุกคน ใครได้ยินได้ฟังให้เกิด
ความปิติเลื่อมใสศรัทธาของเหล่า ให้ดีอกดีใจบรรลุลหรรษให้หมดทุกรูป

ให้ลูกทุกรูปได้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย
ธรรมอันใดที่หลวงพ่อดิเรกคุณยายอาจารย์ ได้บรรลु
ขอให้ลูกทุกรูปจงบรรลุลหรรษนั้น ให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ใคร
เจ็บป่วยไข้ก็ขอให้หายเจ็บหายป่วยหายไข้ ให้มีอายุขัยยืนยาว

พระภิกษุสงฆ์ ๓๐,๐๐๐ วัด ให้เกียรติมาร่วมงานสลายร่างคุณยายอาจารย์ฯ

ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ให้ได้บวชตลอดรอดฝั่ง อย่าได้มีอุปสรรค
เกิดขึ้น ให้ได้ตายในผ้าเหลือง ตายด้วยชัยชนะที่ได้หัวเราะเยาะ
พญามารได้

ขอความปรารถนาในการตั้งใจที่จะสร้างบารมีให้ได้ตลอด
รอดฝั่งจนถึงที่สุดแห่งธรรม ที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว
และขอความปรารถนาที่ลูกทุกรูปจะตั้งใจทำงานนี้ให้สำเร็จเป็น
อัศจรรย์ ความปรารถนานั้น จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ
จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอำนาจแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐